

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φυλλοῦ

5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 18 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 39

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ κ. ΠΑΥΛΟΝ ΓΝΕΥΤΟΝ

I

Με μαύρα πανιά τὸ καϊκίκι μου.
Στὴν ἀγριεμένη θάλασσ' ἀρμενίζει.
Ξέρεις τὴν λύπη ποῦ χωρὶς στὴν καρδιά
Μὰ ὁ τρόπος σου σὰρρώστια μὲ βυθίζει.
Εἶν' ἀπιστία ἡ καρδιά σου σὰν τὸν ἀνεμο
Ποῦ ποτ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ σφηνρίζει
Με μαύρα πανιά τὸ καϊκίκι μου
Στὴν ἀγριεμένη θάλασσ' ἀρμενίζει.

II

Ἐπίνω σ' ἕνα βράχο στὸ γιαλὸ κοντὰ
Καθόμουνα μὲ μῖτια δακρυσμένα·
Φυσᾷ ὁ ἀγέρας—ὁ γλάρος πετᾷ
Γοργοκυλοῦν τὰ κύματα' ἀφροσιμένα.
Ἀγάπησα τόσα κορίτσια χρυσᾷ
Συντρόφους καλοὺς κ' αὐτοὶ πῖλι ἐμένα·
Ποῦ βροσκονται τώρα;—ὁ ἀγέρας φυσᾷ
Γοργοκυλοῦν τὰ κύματα' ἀφροσιμένα

III

Σὰν ἀποθάνω ἀδέρφια μου
Νὰ μὴ μὲ θάψετε σὲ μνήμα
Πάρτε καὶ ρίξτε με βαθιά
Στὴς θάλασσας τὸ κύμα.
Ἀγάπησα τὴν θάλασσα
Γιατὶ συχνὰ στὴν ἀμμουδιά της
Τὰ φλογισμένα στήθια μου
Μοῦ ἄρροσιζε ἡ ἄροσιά της.

IV

Πάχνη τοῦ φθινοπώρου, ὄνειρα κρύα
Χυθῆκαν στὸ βουνὸ στὴν πρασινάδα
Τοὺς σκόρπισε τὰ φύλλα ἡ Τρικυμία
Καὶ μοιάζουν σὰν φαντάσματα τὰ δέντρ' ἀράδα
Μονάχι ἐνὶ δέντρῳ λυπημένο
Τὰ φύλλα δὲν τοῦ πῆρ' ἀνεμοζάλη
Κι' ὀλόθρεχο στὰ δάκρυα βουτημένο
Κουνᾷ τὸ πράσινό του τὸ κεφάλι.
Μοιάζει μ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ ἡ καρδιά μου,
Μοιάζεις καὶ σὺ τὸ πράσινο τὸ δέντρο,
Τὸ βλέπω σὰν εἰκόνα σου μπροστά μου
Ναὶ, ἀγάπη μου, τὸ πράσινο τὸ δέντρο.

W O ?

Τοῦ κ' υρασμένου ὀδοιπόρου τὸ κορμὶ
Ποῦ θέ νὰ βρῆ τὸν τάφο του κ' ἐκεῖνο;
Κάτω ἀπὸ τῆς φοινικῆς στὴν Ἀφρική
Ἦ κάτω ἀπ' τῆς φλαμουριῆς στὸν Ρῆνο;
Σὲ ποιά ἐρημη γῆ τὸ μνήμα μου,
Τὰ ξένα χέρια θὰ μοῦ σκάψουν;
Ἦ σὲ καμμιά παράμερη ἀκρογιαλιά,
Βαθεῖα στὴν ἄμμο θὰ μὲ θάψουν;
Ὅπου καὶ νῦνε θάχω γύρω μου
Τοῦ οὐρανοῦ τὰ γαλαξένια αἰθέρια.
Κι' ἀντὶ φανάρια νεκρικὰ στὸ μνήμα μου,
Τὴν νύχτα θὰ μὲ φέγγουνε τ' ἀστέρια.

ΑΝΟΙΞΙ

Λαμποκοποῦν τὰ νερά, τὸ ποτάμι διαβαίνει—
Ἦ ἀγάπη τὴν Ἄνοιξι πιάνει!
Στὸ ποτάμι κοντὰ βοσκοποῦλ' ἀνοσιμένη
· Ἀπὸ ζουλούδα πλέκει στεφάνι.
Πρασινίζουν τὰ δέντρα κ' ἀνοθοῦν τὰ κλαριά—
Ἦ ἀγάπη τὴν Ἄνοιξι πιάνει!
Ἦ βοσκοῦλα στενάζει ἀπ' τὰ στήθη βαρειά:
«Σὲ ποῖνε θὰ δώσω τὸ στεφάνι;»
Ἔνας νηὸς καβαλλάρης τὸ ποτάμι περνᾷ,
Χαιρετᾷ τὴν ξανθὴ ἀπ' τὴν καρδιά του!
Λυπημένη τὸν βλέπει ποῦ φεύγει μακρὰ
Κι' ἀνεμίζει ἀγέρας τὰ μαλλιά του
Τὴν πιάνει τὸ κλάμα καὶ πετᾷ
Στὸ ποτάμι τὸ ὄραϊο στεφάνι
Καὶ τ' ἀπδόνει στὸ κλαρὶ κελαδᾷ—
Ἦ ἀγάπη τὴν Ἄνοιξι πιάνει.

ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ἀπέθανες καὶ δὲν τὸ ξέρεις ἀκόμα.
Ἐχλώμιανε τὸ κόκκινό σου στόμα.
Σβυστῆκαν τὰ ματάκια σου, μικρό.
Ἔϊσαι νεκρὸ, παιδάκι μου νεκρό.
Μιὰ νύχτα θλιθερὸ μὲ τὸ φεγγάρι
Στὸ μνήμα ἐγὼ ὁ ἴδιος σέχω πάρει.
ἔσυνοδεύανε τὰστρα τὸ φέρετρό σου
Κ' ἐψάλλανε τὰνδῶνια τὸν νεκρὸ σου.
Τὸ λείψανο τὸ δάσος σὰν περνοῖσε
Ἦ λιτανεῖα ἐκεῖ μακρὰ ἀντιχοῦσε,
Τὰ ἔλατα βουίζαν ἰψωμένα,
Τὴν προσευχὴ τους ἔκαμναν γιὰ σένα.

Σὰν φθάσαμε στὸν κάμπο, στὸ νερό,
Νεράιδες ποῦ κρατοῦσαν τὸν χορὸ
ἔστάθηκαν ἀξάφνου κ' ἐκυτάζαν,
Τὰ δάκρυά τους ἀπὸ τὰ μάτια ἐστάζαν.
Σὰν φθάσαμε στὸ νύσταπτό σου μνήμα
Κατέβη τὸ φεγγάρι στ' ἅγιο βῆμα
Κ' ἔβγαλε λόγο. Τοὺς στεναγμούς σου, ὦ μῆνα,
Ἄκόμα ἀντιλαλεῖ λυπητερὰ ἡ καμπάνα.

SONETTES

Ἦθελα νὰ κλάψω μὰ δὲν ἔμπορῶ
Ἦθελα μ' ὀρμὴ στὰ ἔψη νὰ πιγαῖνω.
Μὰ δὲν ἔμπορῶ. Στὴν γῆ μου εἶνε γραμμένο
Στὸ χῶμα, νὰ μὲ τρῶν σκουλεῖκια ἕνα σωρό.
Ἦθελα μ' αὐτὴ τὴν ἀγαπηνιά μου,
Τὸ γλυκὸ μου φῶς, νὰ πάω παντοῦ μαζὺ της.
Κ' εὐτυχῆς νὰ ζῶ μὲς τὴν γλυκειὰ πνοή της.
Μὰ δὲν ἔμπορῶ, ραγίζετ' ἡ καρδιά μου.
Κι' ἀπ' τὴν ραγισματιὰ νοιώθω συχνὰ νὰ στάξῃ
Τὸ αἷμα μου θερμὸ. Τὴν δύναμὶ μου χάνω.
Τὸ φῶς μου θάμπωσε, ὁ κόσμος σκοτινιάζει
Καὶ κρυφοτρέμοντας ποθῶ νὰ πάω πᾶνω.
Στὴς σιγαλὲς σκιᾶς ποῦ πίσω ἀπὸ τ' ἀστέρια
Γιὰ νὰ μ' ἀγκαλιαστοῦν μὲ τ' ἀπαλά τους χέρια.

Ὁ κόσμος ἦτανε βαρὺ μαρτύριο γιὰ μῆνα,
Ποῦ ἀπ' τὰ πόδια ἀνάστροφα μὲ εἶχαν κρεμασμένο.
Καὶ τὸ κορμὶ μὲ σίδερα μοῦ σφίγγαν πυρωμένα.
Καὶ μ' ἔριξαν στὴ φυλακὴ σφιχταλυσοδεμένο.
Κι' ἀπ' τὴν ἀκατανόμαστην ἀγριοφωνάζ' ὀδύνη.
Τὸ αἷμ' ἀπὸ τὸ στόμα μου πετιέται περισσὸ
Καὶ μιὰ κοπέλλα ποῦ περνᾷ σιμώνει καὶ μοῦ δίνει
Τὸ ὑστερὸ τὸ χτύπημα μ' ἕνα σφηνὶ χρυσό.
Ἀμείμνην ἐκύταζε, νὰ ἰδῆ στὰ σπάσματά του
Πῶς τρέμει τὰβλιό μου κορμὶ, στὴν πάλη τοῦ θανάτου
Ἦ γλῶσσ' ἀπὸ τὸ στόμα μου κρεμῆται ματωμένη
Ἀμείμνην ἐκύταζε πῶς ἡ ψυχὴ μ' υ βγαίνει.
Μ' ἐμπαιχτικὸ χαμόγελο στεκότανε σιμὰ μου
Κ' ἦταν γιὰ κείνη μουσικὴ τὸ ψυχομάχημά μου.

ἘΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ

Στὴν τρέλλα μου σὲ ἄφησα μιὰ μέρα
Κ' ἐγύριζα τὴ γῆ μακρὰ στὰ ξένα
Νὰ ἰδῶ ἦθελα ἂν θαῦρω κάπου πέρα
Καμμιά καρδιά νὰ μ' ἀναπᾷ κ' ἐμένα.
Κ' ἐγύρευα Ἀγάπη μόνον τόση,
Ζητιῖνενα σὲ κάθε πόρτα ἴσως
Βρεθῆ κανεῖς Ἀγάπη νὰ μοῦ δώσῃ.
Μὰ μοῦδιναν τὸ κρίο τους τὸ μῖσος.
Παντοῦ ἀπλώνα τῆς ζητιανιάς τὸν δίσκο
Μὰ ποιθενὰ Ἀγάπη, δὲμ, δὲν βροσκῶ.
Καὶ στρέφω πάλι σπῖτι μας. Πονοῖσα.
Μὰ τρέχεις σὺ ἀπὸ χαρὰ γεμάτη
Στὸ μάτι σου εἶδα νὰ πλέῃ κατὶ
Κι' αὐτὸ ἦταν, ἄχ, ἡ Ἀγάπη ποῦ ποθοῦσα.